

ת"פ 31699/06/20 - מדינת ישראל נגד מונדר אלהואשלה, רמזי הואשלה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 31699-06-20
23 דצמבר 2020

לפני כב' השופט יובל ליבדרו

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית גינת

נגד

הנאשמים

1. מונדר אלהואשלה
ע"י ב"כ עו"ד סעדה יחיא
2. רמזי הואשלה
ע"י ב"כ עו"ד ווהבי איחסאן

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות של תקיפה לשם גניבה וגניבה, עבירות לפי סעיפים 381(א)(2) בנסיבות 381(ג) ו-384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בין הנאשמים לבין אחר בשם צלאח (להלן: "השותף") קיימת היכרות שטחית מוקדמת, כאשר בין הנאשמים והשותף לבין המתלונן אין כל הכרות מוקדמת.

בתאריך 06.06.2020 סמוך לשעה 16:00, שהה המתלונן במרכז מסחרי בבאר שבע, כאשר במקום ובמועד הנ"ל שהו במקום גם הנאשמים והשותף. בשלב כלשהו, החלו בין המתלונן, הנאשמים והשותף חילופי דברים אשר תוכנם אינו ידוע במדויק. סמוך לשעה 17:00 הגיעו המתלונן, הנאשמים והשותף לסמטה בבאר שבע. בנקודת זמן שאינה ידועה, במהלך האירועים המתוארים, החליטו הנאשמים והשותף לתקוף בצוותא את המתלונן במטרה לגנוב. במקום ובמועד הנ"ל, תקפו הנאשמים והשותף את המתלונן כאשר אחד מהם אחז בצווארו ובפיו על מנת שלא יצעק, אחד מהם אחז בידו והשלישי הכניס ידיו לכיסו מכנסיו של המתלונן על מנת לגנוב את תוכנם. הנאשמים והשותף נטלו טלפון נייד מסוג "סמסונג", 150 ₪, מפתחות ותעודת זהות ונמלטו מהמקום.

3. בין הצדדים לא הייתה הסכמה עונשית לעניין העונש וכל צד טען באופן חופשי.

4. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם את האירוע מושא כתב האישום המתוקן נע בין 20 ל-36 חודשי מאסר.

המאשימה עתרה להטיל על כל אחד מהנאשמים עונש של 30 חודשי מאסר תוך הפעלה במצטבר של עונש מאסר מותנה שתלוי ועומד כנגד כל אחד מהנאשמים, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

המאשימה התייחסה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו, לרבות ההגנה על שלומו, גופו ונפשו של האדם והשמירה על הסדר הציבורי. כן טענה המאשימה כי הנאשמים פגעו בכבודו של המתלונן ובזכותו להתהלך חופשי.

המאשימה התייחסה לתכנון שקדם לביצוע העבירות, לעובדה שהנאשמים פעלו בצוותא, לעובדה שהעבירות בוצעו בסמטה, לנזק שצפוי היה להיגרם מביצוע העבירות, לאופי התקיפה של המתלונן ולפגיעה שנגרמה בפועל למתלונן. המאשימה הדגישה את הפגיעה שנגרמה למתלונן גם בשים לב לכך שהטלפון הנייד שלו, על חשיבותו של מכשיר זה בימינו אנו, נגנב מהמתלונן במהלך האירוע.

המאשימה התייחסה לעובדה ששני הנאשמים ביצעו את העבירות כאשר מאסר על תנאי תלוי ועומד כנגדם, מה שלא הרתיע אותם מלשוב ולבצע עבירות. המאשימה ביקשה לתת משקל לשיקול הרתעת הרבים ולצורך להילחם בתופעה שכיחה זו של תקיפה אזרחים תמימים.

המאשימה הפנתה לפסיקה לצורך תמיכה בטיעוניה.

5. ב"כ הנאשם 1 טען כי מתחם העונש ההולם את האירוע מושא כתב האישום המתוקן נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות עד שנת מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם 1 עתר להטיל על הנאשם 1 עונש של מאסר בפועל (בהעדר יכולת לרצות המאסר בעבודות שירות נוכח כך שהנאשם 1 עצור) לתקופה של כ-חודשיים- שלושה ולהפעיל את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו, חלקו במצטבר וחלקו בחופף לעונש המאסר שיוטל בתיק זה כך שסך כל התקופה תעמוד על כ-7 חודשים, היא תקופת המעצר בה נתון עד כה הנאשם 1. כן עתר ב"כ הנאשם 1 להטיל על הנאשם 1 עונש של מאסר על תנאי.

ב"כ הנאשם 1 הדגיש בטיעונו את השינוי שחל בכתב האישום עם תיקונו, כאשר בעניין זה ציין כי התיקון נשען על ראיות שהיו קיימות מלכתחילה בתיק. כן הוסיף כי על דרך- כלל כתב אישום דוגמת כתב האישום המתוקן אשר יוחס לנאשמים בסופו של יום נידון בבית משפט השלום.

ב"כ הנאשם 1 טען כי האירוע מושא כתב האישום המתוקן היה ספונטני, מתגלגל ולא מתוכנן וכי האלימות שאפיינה את האירוע לא הייתה חמורה.

ב"כ הנאשם 1 התייחס בהרחבה לנסיבותיו האישיות- משפחתיות המורכבות של הנאשם. בעניין זה ציין כי הנאשם 1 הוא נאשם צעיר כבן 22 ולכן ניתן להתייחס אליו כאל בגיר- צעיר. כן טען כי הנאשם 1 גדל במשפחה אשר לא סיפקה לו את הצרכים הבסיסיים ואף היה נתון לאלימות במסגרת המשפחתית. ב"כ הנאשם 1 הוסיף כי הנאשם 1 התקשה להשתלב במעגל העבודה ועקב כך התדרדר לשימוש בסמים, מה שבתורו הוביל להתפרצות מחלת נפש. ב"כ הנאשם 1 צירף מסמך מאת הפסיכיאטר המחוזי ממנו עולה כי הנאשם 1 סובל מסכיזופרניה. ב"כ הנאשם 1 הוסיף כי בהעדר תמיכה משפחתית ויכולת לגיוס כוחות מצד הנאשם 1 התקשה הוא להשתלב בהליך טיפולי במסגרת הליך המעצר ומכאן שלא מצא להפנותו לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר לעניין העונש, מה עוד שבהתאם לעמדתו העונשית הנאשם כבר ריצה את תקופת המאסר ההולמת לאירוע ומכאן שלא נכון היה להמתין לקבלת תסקיר של שירות המבחן.

חרף האמור, ב"כ הנאשם 1 ביקש מבית המשפט שלא להכביד את היד עם הנאשם 1 וזאת כדי ליתן בידו את האפשרות לחזור למסלול חיים נורמטיבי עם שחרורו מן המאסר.

ב"כ הנאשם 1 הפנה לפסיקה מטעמו תוך שהוסיף כי הפסיקה שהגישה המאשימה איננה רלוונטית לענייננו.

6. ב"כ הנאשם 2 טען כי מתחם העונש ההולם את האירוע מושא כתב האישום המתוקן נע בין חודשיים מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ועד לשמונה חודשי מאסר.

אף ב"כ הנאשם 2 עתר להסתפק בתקופת מאסר החופפת את תקופת המעצר בה נתון הנאשם 2 (כשבעה חודשים) וזאת לאחר שיופעל המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו (חלק במצטבר וחלק בחופף לעונש שיוטל בגין תיק זה). ב"כ הנאשם 2 עתר להטיל על הנאשם עונש של מאסר על תנאי.

ב"כ הנאשם 2 הצטרף לטיעוני ב"כ הנאשם 1 בכל הקשור לכך שמדובר באירוע לא מתוכנן, ספונטני ורגעי, נעדר כל תכנון. ב"כ הנאשם 2 הוסיף כי רף האלימות שהופעלה באירוע נמצא במדרג הנמוך, כי לא היה שימוש בכלי נשק קר או חם, כי מדובר באירוע שנמשך זמן קצר מאוד וכן שה"שלל" של הגניבה הוא לא בעל ערך רב במיוחד חרף ההבנה כי לטלפון נייד יש חשיבות ייחודית בימינו.

ב"כ הנאשם 2 הצטרף לטיעוני ב"כ הנאשם 1 בכל הקשור לנסיבות המשפחתיות המורכבות תוך שהזכיר כי הנאשם 2 הוא אחיו של הנאשם 1. ב"כ הנאשם 2 טען כי אף לנאשם 2 מצב נפשי מורכב כשהפנה בעניין זה למרשם הפלילי שלו ממנו עולה כי אחד ההליכים שהתנהלו כנגדו הופסק בשל מצבו הנפשי. ב"כ הנאשם 2 ביקש, כמו ב"כ הנאשם 1, ליתן משקל לכך שהנאשמים הודו וחסכו זמן שיפוטי ואף חסכו מהמתלונן להעיד.

ב"כ הנאשם 2 הפנה אף הוא לפסיקה לתמיכה בעמדתו העונשית תוך שערך הבחנה בין הפסיקה שהגישה המאשימה למקרה דנן.

7. הנאשם 1 מסר כי הוא מצטער, כי הוא רוצה לפתוח דף חדש, כי הוא בן 22, רווק ומתגורר בגפו.

8. הנאשם 2 מסר כי הוא מצטער, כי הוא רוצה לפתוח דף חדש, כי הוא בן 26, כי הוא רווק, כי הוא מתגורר ברחוב עם אח שלו וכן שהוא מבקש מבית המשפט להתחשב בו ובאחיו.

דין והכרעה

9. סבורני כי מתחם העונש ההולם את האירוע מושא כתב האישום המתוקן צריך לנוע בין 10 ל-20 חודשי מאסר.

בקביעת מתחם זה התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות ביצוע העבירות ובפסיקה הנוהגת.

10. כמפורט בכתב האישום המתוקן, הנאשמים והשותף החליטו לאחר חילופי דברים שהיו עם המתלונן לתקוף את המתלונן בצוותא במטרה לגנוב. ההחלטה יצאה לפועל בסמטה באזור, כאשר השלושה משתפים פעולה לצורך יישום ההחלטה. לכל אחד מהשלושה היה תפקיד. כאמור, האחד אחז בצווארו של המתלונן ומנע ממנו את היכולת לצעוק כאשר גם אחז בפיו. השני אחז בידו והשלישי הוא זה שגנב מהמתלונן את שגנב לו. מדובר אם כן בשיתוף פעולה מובהק של השלושה.

בעשותם כן, הנאשמים פגעו בערכים המוגנים של שמירה על שלומו וגופו של אדם, שמירה על הקניין של האדם ושמירה על הסדר הציבורי.

11. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא לא מבוטלת כלל ועיקר.

אף אם האלימות שהופעלה כנגד המתלונן לא התאפיינה בחומרה יתרה, ואף אם לא נגרמו למתלונן נזקים פיזיים משמעותיים, בנקל ניתן להבין את האימה שזה חש עת השלושה התנפלו עליו וגנבו ממנו את שגנבו.

בע"פ 5942/13 אבו דלו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.02.2014), פסקה יב' נאמרו הדברים הבאים, שיפים גם לענייננו:

"יש לזכור עוד, כי נטילת חפץ מעל גופו של אדם כנגד רצונו מעלה, ברוב רובם של המקרים, חשש לפגיעה גופנית, נפשית או שתיהן גם יחד בקרבן העבירה. אכן, לעיתים קרובות עלולה נטילת חפץ מעל גופו של אדם למצוא טראומה אצל הקרבן, אף אם נטילת החפץ לא לוותה בהפעלת כוח רב מצדו של המבצע או בהתנגדותו של הקרבן בשל פחד או בשל שיתוק הנובע מפתח...".

לא זו אף זו. בענייננו לא מדובר רק בתקיפה ובפגיעה בשלומו ובבטחונו של המתלונן כי אם גם בגניבה ממנו. הנאשמים יחד עם השותף גנבו מהמתלונן מפתחות, תעודת זהות, 150 ₪ ואת מכשיר הטלפון הנייד שלו מסוג "סמסונג".

חטיפה וגניבת מכשירי טלפון נייד הפכה לתופעה נפוצה ולאמצעי לעשיית רווח קל תוך התפתחותו של "שוק שחור" למכירת מכשירים גנובים. מעבר לנזק הכלכלי שיש בגניבת המכשיר הנייד של המתלונן, יש לתת את הדעת גם לפגיעה בפרטיות עקב איבוד וחשיפה של פרטים אישיים השמורים במכשיר הנייד כמו רשימת אנשי קשר, מספרי הטלפון, תמונות, יומן, רשימות אישיות ועוד. בנסיבות אלו, ברי כי עגמת הנפש הנגרמת לבעליו של הטלפון הנייד בעקבות גניבתו היא משמעותית. לעניין זה ראו דברי כב' השופט י' עמית בע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.07.2015), פסקה 7:

"בין אם הדבר רצוי ובין אם לאו, לא ניתן להתכחש למעמד שתפס הסמארטפון בחיי חלקים נכבדים בציבור. כאמור, הסמארטפון משמש גם כמחשב, גם כמצלמה, גם כטלפון ועוד פונקציות רבות, בגינם נתפס המכשיר בעיני רבים 'לצינור' אל העולם שבחוץ, ואף לפלטפורמה באמצעותה אנשים מנהלים מערכות יחסים חברתיות. מכאן הקשר העמוק, לעיתים עד כדי תלות, בין בעל המכשיר לסמארטפון שלו...".

12. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות יש ראשית לתת את הדעת כי אלו בוצעו על-ידי שלושה מעורבים. המחוקק מצא לראות בעובדה שעבירה של תקיפה לשם גניבה שנעברה על-ידי יותר משני אנשים כנסיבה אשר מחמירה את העבירה ואת העונש שלצידה. סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין הדן בעבירה "רגילה" של תקיפה לשם גניבה קובע כי העונש המקסימלי שלצדה של עבירה זו הוא שלוש שנים, בעוד שסעיף 381(א)(2) בנסיבות סעיף 381(ג) לחוק העונשין, הוא הסעיף בו הורשעו הנאשמים, קובע כי העונש המקסימלי שלצדה של עבירה זו הוא חמש שנות מאסר.

נוכח האמור, ניתן כנקודת מוצא לומר כי בענייננו העבירה של תקיפה לשם גניבה בוצעה בנסיבות שלא ניתן לומר שהן קלות, וזאת אך מעצם העובדה ששלושה אנשים היו מעורבים בה.

ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות נתתי דעתי גם לנזקים שנגרמו למתלונן- הן בפן הפיזי, הן בפן הרגשי והן בפן הקנייני לרבות בהקשר של גניבת טלפון נייד כמפורט לעיל, לצד גניבת כסף מזומן ופריטים נוספים, ולנזקים שעלולים היו להיגרם למתלונן לו האירוע היה מסלים.

מן הצד השני נתתי דעתי לכך שהאירוע לא התאפיין בתכנון מפורט והוא אכן נדמה יותר כאירוע ספונטני ומתגלגל על אף ההחלטה המוקדמת במידת מה לתקוף את המתלונן כדי לגנוב ממנו; לכך שאכן האירוע לא לווה באלימות חריגה ולא תוך שימוש בנשק חם או קר, לכך שלא נגרמו למתלונן פגיעות פיזיות ממשיות ולכך שהרכוש שנגנב הוא לא חריג בהיקפו, בכפוף להתייחסות הנ"ל לעניין הטלפון הנייד שנגנב.

13. באשר לפסיקה הנוהגת הרי שזו מגוונת ותלויה, מטבע הדברים, בנסיבות ה"עושה" לרבות עברו הפלילי ושאלת שילובו בהליכי שיקום ובנסיבות ה"מעשה" לרבות אופי התקיפה ותוצאותיה, טיבו של הרכוש שנגנב, מספר המעורבים וכיוצא באלה נתונים שמייחדים את האירוע.

יושם אל לב כי לא פעם הפסיקה הנוהגת בעבירה של תקיפה לשם גניבה לא מתייחסת לנסיבה המחמירה של שלושה מעורבים, דהיינו להרשעה בעבירה לפי סעיף 381(א)(2)(ג) כבענייננו, ואף בפסיקה אליה הפנו הצדדים לא דובר בעבירה דנן.

יחד עם זאת, ניתן לומר כי ככלל הענישה נעה בין מספר חודשי מאסר, אשר במקרים הקלים מרוצים בדרך של עבודות שירות ועד כשנתיים מאסר במקרים היותר חמורים.

בע"פ 6128/08 **שמעון שבייב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.11.2008) בית המשפט העליון דחה את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של גניבה לשם תקיפה בצוותא עם אחר בכך שגנבו ממנו שני מכשירי טלפון

ניידים, ארנק ובו כסף ועוד, והותיר על כנו עונש של שנתיים מאסר והפעלת מאסר מותנה בן 3 חודשים במצטבר.

ברע"פ 2797/09 **חגי גולן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.4.09) בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של נאשם שהורשע בעבירה של תקיפה לשם גניבה וגניבה בכך שיחד עם אחר גנב את תיקה של אשה ובו היו 10,000 דולר והותיר על כנו עונש של 15 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי לאחר שקיבל את ערעורו והפחית את עונשו מ-22 חודשי מאסר (כולל הפעלת מאסר מותנה) שהשית עליו בית משפט השלום בשל מאמציו להיגמל מסמים והמלצת שירות המבחן.

ברע"פ 9250/08 **מרקו שרעבי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.11.08) בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של נאשם שהורשע בעבירה של תקיפה לשם גניבה ועבירה של גניבה בכך שתקף את המתלוננת, תפס את התיק שהיה על כתפה ולמרות התנגדותה משך בכוח את התיק (שהכיל טלפונים ניידים, כסף, דרכון ומסמכים שונים) והותיר על כנו עונש של 18 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי שקיבל את ערעורו והפחית את עונשו ל-18 חודשי מאסר חלף 24 חודשי מאסר שהשית עליו בית משפט השלום. יצוין כי במקרה זה צירף הנאשם שני תיקים נוספים, האחד של החזקת סם לצריכה עצמית והשני של הפרת הוראה חוקית ובנוסף העונש כלל הפעלה חלקית של מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד כנגד הנאשם. אף במקרה זה ההקלה בעונש התבססה על המלצה חיובית של שירות המבחן נוכח הליך טיפולי שעבר הנאשם.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 23271-01-18 **מדינת ישראל נ' גוסלקר** (פורסם בנבו, 31.5.2018), בית המשפט גזר על נאשם בעל עבר פלילי מכביד ונסיבות אישיות קשות שהורשע בשתי עבירות של תקיפה לשם גניבה, גניבה ועבירה של ניסיון גניבה עונש של 35 חודשי מאסר בפועל כולל הפעלת של מאסר על תנאי בן 5 חודשים כשחודשיים ממנו ירוצו במצטבר.

בע"פ (מחוזי-ת"א-יפו) 48087-02-13 **הוקובי נ' מדינת ישראל** (אתר בתי המשפט, 28.1.2013) קיבל בית המשפט את ערעורו של נאשם שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של תקיפה לשם גניבה ועבירת גניבה בכך שיחד עם אחר תקף באגרופים את המתלונן הפילו אותו ארצה בעטו בגופו ריססו את עיניו בגז פלפל וגנבו ממנו ארנק וטלפון נייד והפחית את עונשו ל 18 חודי מאסר חלף 30 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט השלום. נקבע כי לעובדה שהתביעה בחרה להאשימו בעבירה של תקיפה לשם גניבה ולא בשוד, יש השלכה על מתחם הענישה, וכי המתחם שנקבע חורג מהענישה הנוהגת ועל כן הוקל בעונשו ל- 18 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (מחוזי-חי') 51506-06-15 **מדינת ישראל נ' חדיד** (פורסם בנבו, 26.06.2016) נידון הנאשם, אשר הורשע בעבירות של תקיפה לשם גניבה וגניבה (טלפון נייד) לששה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד ענישה נלווית. במקרה זה הנאשם תיאר עם המתלוננת את רכישת מכשיר טלפון הנייד שלה ולאחר שפגש בה משך את המכשיר מידיה תוך שהוא דוחף אותה כדי לגנוב את המכשיר. במקרה זה דובר בנאשם שהיה כבן 19 בעת ביצוע העבירות ובעניינו ניתנה המלצה חיובית של שירות המבחן.

עיינתי בפסיקה שהגישו הצדדים. בפסיקת המאשימה דובר או בהסדרים סגורים (ע"פ 9048/11 **איברהים מוחמד נ' מדינת ישראל**), או בעבירות דומות שבוצעו על-ידי שב"ח (ת"פ 57458-01-17 **מדינת ישראל נ' ג'בארין**) ובמקרה אחר דובר בתקיפת קטין שנגרמו לו חבלות משמעותיות בפניו (ת"פ 1323-07-15 **מדינת ישראל נ' אלקרעאן**).

בפסיקה שהגיש ההגנה לעומת זאת דובר בנאשם כבן 19 אשר שולב בהליך טיפולי, נעדר עבר פלילי ואשר בעניינו ניתנה המלצה חיובית לטיפול (ת"פ 41875-11-18 **מדינת ישראל נ' דהאבשה**). פסק דין יחיד שדומה בענייננו, מבחינת העבירות, הוא ת"פ 29346-08-14 **מדינת ישראל נ' ג'מאל חשאן** אשר נעבר בנסיבות מחמירות בעניינו ואולם באותו מקרה לא יוחסה לנאשם אלימות פיזית כלפי מי מהתלוננים כי מכוח השותפות, בחר להודות על אף קשים ראיתים שהיו בעניינו, נאשם שנקלע למצוקה נפשית עובר לביצוע העבירות, בעל משפחה ואב לילדים קטינים, נעדר עבר פלילי ואשר ביקש לפצות את המתלוננים בסכום של 30,000 ₪. בנסיבות אלו מצא בית המשפט המחוזי להטיל על הנאשם עונש של ששה חודשי מאסר בעבודות שירות.

14. לא מצאתי לחרוג בעניינו ממתחם העונש ההולם, ובתוך המתחם מצאתי לתת משקל להודאת הנאשמים במיוחס להם, הודאה אשר יש בה משום לקיחת אחריות וחיסכון בזמן שיפוטי; לנסיבותיהם האישיות - משפחתיות המורכבות של הנאשמים כעולה מדברי ב"כ הנאשמים והנאשמים עצמם ולפגיעה של העונש בנאשמים בין היתר בשים לב למצבם הנפשי והמשפחתי.

כאמור, ב"כ הנאשם 1 צירף חוות דעת של פסיכיאטר מחוזי במסגרת תיק מעצר הקשור, ככל הנראה, בתיק שבכותרת וממנו עולה כי הנאשם 1 אכן מאובחן כלוקה בסכיזופרניה. יחד עם זאת, צוין בחוות הדעת כי הנאשם ידוע כמי שמתשמש בסמים שונים וכמי שנקלע למצבים פסיכויטיים על רקע השימוש בסמים. הפסיכיאטר המחוזי מצא את הנאשם אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין ואף לא נטענה טענה בעניין זה על-ידי ב"כ הנאשם 1.

אף בעניינו של הנאשם 2, ניתן ללמוד על רקע פסיכיאטרי וזאת כעולה מהמרשם הפלילי שלו. מהמרשם הפלילי עולה כי ביום 14.03.2018 הליך פלילי שנפתח כנגד הנאשם 2 הסתיים מחמת כך שהנאשם 2 לא היה מסוגל לעמוד לדין בשל מחלת נפש.

בבחינת נסיבותיהם האישיות של הנאשמים נתתי דעתי גם לכך שהם נעדרי תמיכה משפחתית וגם לגילם הצעיר (בעיקר של הנאשם 1), על ההשלכות שיש לכך בעניין הקושי לריצוי המאסר.

בתוך מתחם העונש ההולם נתתי דעתי גם לשיקולי ההרתעה הנדרשים בסוג זה של עבירות ולעברם הפלילי של הנאשמים.

לנאשם 1 הרשעה קודמת בגין עבירת איומים בגינה נידון למאסר בפועל.

לנאשם 2 שבעה רישומים קודמים (לא כולל התיק שנסגר מחמת מצב נפשי) בגין עבירות רכוש ואלימות לרבות כלפי שוטרים.

15. כאמור, לשני הנאשמים מאסר מותנה בר הפעלה. בהתאם לסעיף 58 לחוק העונשין, נכון היה להורות על הפעלה במצטבר של עונשים אלה לעונשי המאסר שיגזרו על הנאשמים, ואולם מצאתי לחפוף את עונשי המאסר המותנים באופן חלקי לעונשי המאסר שיוטלו על הנאשמים בתיק זה נוכח לקיחת האחריות על-ידם ונוכח הקושי אותו תיארתי בריצוי המאסר.

16. על פני הדברים, היה מקום להטיל על הנאשם 1 עונש כולל מקל מזה של הנאשם 2 וזאת בשים לב לכך שהוא צעיר יותר ועברו הפלילי דל יותר, ואולם המאסר המותנה של הנאשם 1 הוא בן 6 חודשים בעוד שהמאסר המותנה של הנאשם 2 הוא בן 3 חודשים. נוכח האמור, ובשים לב לעובדה שהשניים פעלו יחד במשותף באירוע, לא מצאתי בסופו של יום לערוך הבחנה בענישה הכוללת שתוטל על שני הנאשמים.

16. לאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם 1:

א. 15 חודשי מאסר.

ב. אני מפעיל מאסר מותנה בן 6 חודשים מת"פ 52355-05-18 באופן ש-3 חודשים ירוצו במצטבר ו-3 חודשים ירוצו בחופף לעונש המאסר שהוטל על הנאשם במסגרת תיק זה.

סך הכל ירצה הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל החל מיום המעצר.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון (למעט עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב).

ה. פיצוי למתלונן ע"ת 1 ש' ו' על סך 2,000 ₪.

הפיצוי ישולם בתוך 8 חודשים מהיום.

הנאשם 2:

א. 16 חודשי מאסר.

ב. אני מפעיל מאסר מותנה בן 3 חודשים מת"פ 49062-05-15 באופן שחודשיים ירוצו במצטבר וחודש ירוצה בחופף לעונש המאסר שהוטל על הנאשם במסגרת תיק זה.

סך הכל ירצה הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל החל מיום המעצר.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון (למעט עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב).

ה. פיצוי למתלונן ע"ת 1 ש' ו' על סך 2,000 ₪.

הפיצוי ישולם בתוך 8 חודשים מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן והודע היום, ח' טבת תשפ"א, 23 דצמבר 2020, בנוכחות הצדדים.